

... kærlighed til Gud og næsten

Guds kærlighed til os finder sit gensvar i vor kærlighed til Gud og medmennesket, sådan som vi finder det udtrykt i det dobbelte kærlighedsbud. Det dobbelte kærlighedsbud er konkretiseret i Jesu disciplinundervisning og i den apostolske forkyndelse, som er forpligtende etisk vejledning for kirken til alle tider.

Det medfører, at det kristne fællesskab må være præget af tilgivelse og omsorg over for især de udstødte, de foragtede og dem, som synes mislykkede i egne eller andres øjne.

Det betyder endvidere, at det dobbelte kærlighedsbud ikke kan spilles ud mod Jesu og apostlenes konkrete vejledning, således at det kristne liv kun skulle være bestemt af det almene bud om kærlighed tilpasset situationen og den enkeltes egen fornemmelse. Bibelens grundlæggende og konkrete etik skal ikke skæres til efter skiftende tiders moralopfattelser.

At samfundet til stadighed vedtager nye love med konsekvenser for etiske og trosmæssige forhold, fordrer ikke, at kirken følger efter. Når samfundet således indretter sig med andre samlivsformer end livslangt ægteskab mellem mand og kvinde, følger kirken ikke efter. At tage Guds navn til indtægt for handlinger, der strider mod Bibelens konkretisering af, hvad kærlighed er, er et angreb på kirkens identitet som kristen kirke.

Bekendelse

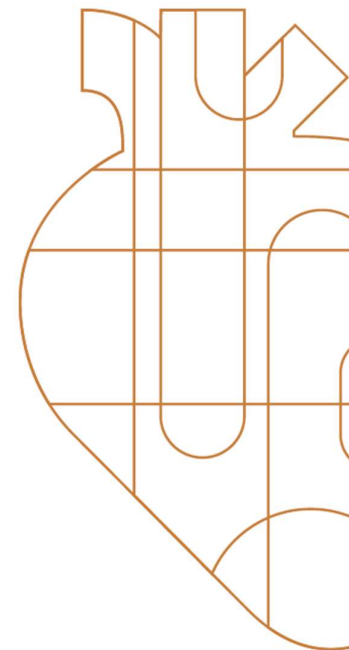
Vi bekender vores medansvar i kirkens og folkets frafald. Vi bekender vores mangel på tro, lydighed og kærlighed.

Vi bekender vores tillid til Jesu Kristi løfte om, at dødsrigets porte aldrig skal få magt over hans kirke.

Vi bekender vores tro på Gud, Far, Søn og Helligånd, skaber, frelser og livgiver, én, sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Odense-erklæringen

Om kirkens tro

Baggrunden for Odenseerklæringen er, at vi i den nuværende kirkelige og folkelige situation oplever et stærkt påtrængende behov for at formulere og præcisere, hvad der er sand bibelsk, luthersk tro.

Grundlæggende er alt sagt i og med Bibelen, de oldkirkelige bekendelser og de lutherske bekendelsesskrifter. Men mange gange op gennem kirkens historie har der været tider, hvor der har været behov for en ny formulering eller præcisering af kirkens grundlag. En præcisering som også har omfattet en klar markering af afstand til aktuel vranglære og vildveje i det kirkelige landskab. Sådan oplever vi, at der netop nu i vores kirkelige situation i Danmark er brug for en klar og nutidig formulering af vores tro og bekendelse. Vi kan ikke tie stille, når vi oplever, at hvad vi ser som elementære og livsvigtige sandheder bliver fortiet, fordrejet eller fornægtet.

Erklæringen er ikke udtømmende for, hvad der kan siges om kirkens tro. Men det er udtryk for, hvad vi tror, der er brug for at sige nu.

Kirkens tro er

... tro på Gud

Gud er evig og uforanderlig. Gud er skaber, opretholder og Herre. Gud er personlig. Gud er et levende, handlende Du, som møder os i historien og i vores liv.

Det medfører, at Gud ikke bliver til som resultat af vores bevidsthed om det guddommelige. Gud er uafhængig af vores tro og eksistens. »Gud er Gud, om alle mand var døde«. Gud er således heller ikke blot et ord for noget, der er til eller sker mellem os mennesker, som for eksempel kærlighed.

Målet for kirkens forkyndelse og sjælesorg er blandt andet en enfoldig tillid til og tro på Gud som en konkret og levende virkelighed.

... tro på, at Gud taler til os

Hele skaberværkets historie taler til os om Gud. I Bibelen taler Gud til os med klare ord – med højdepunkt og centrum i Jesus Kristus. Derfor er de bibelske skrifter åbenbaringen af Guds ord og vilje. Bibelen er således eneste absolutte autoritet i alt, hvad der angår kristen tro, lære og liv.

Det medfører, at Bibelen ikke kun indeholder Guds ord, men er Guds ord. Bibelens centrum, evangeliet om Jesus Kristus, kan ikke spilles ud mod Bibelens klare enkeltstående ord og meningssammenhænge. Ligesom Helligånden heller aldrig vejleder til nye sandheder i strid med Bibelens ord.

Vi kender dermed heller ingen anden Kristus end Bibelens Kristus.

... tro på Jesus Kristus

Jesus Kristus er Guds Søn og ét med Gud. Han blev menneske, født af jomfruen Maria. Han døde under Guds vrede i stedet for os syndere. Han opstod fysisk og konkret af graven og indtog sin plads ved Guds højre hånd som universets Herre. Han kommer igen i herlighed som menneskers frelser eller dommer. Jesus er vores og verdens eneste håb om frelse og evigt liv.

Det medfører, at Bibelens vidnesbyrd om Jesus Kristus skal forstås efter den enkle og ligefremme betydning, det har i Bibelen. Det gælder også der, hvor Bibelens vidnesbyrd tilsyneladende strider mod det moderne menneskes erfaring og verdensbillede. Budskabet om Jesus Kristus skal formidles forståeligt og aktuelt for nutidens mennesker, men kravet om tilpasning af det bibelske vidnesbyrds ligefremme betydning efter skiftende tiders smag og grader af »oplysning« er en fornægtelse af Jesus Kristus selv.

... tro på Helligånden

Helligånden kalder os til omvendelse og tro på Jesus Kristus og bor ved troen i os. Helligånden skaber og nærer troens liv i os. Han udruster os til tjeneste og mission. Det sker grundlæggende gennem Ordet, dåben og nadveren i menighedens fællesskab.

Det medfører, at kristen tro er mere end psykologi, opdragelse og kulturel-folkelig tilhørighed. En menighed er mere end et meningsfællesskab. Troen er nok personlig, men aldrig privat. Troen må leves i menighedens fællesskab og næres gennem kirkens nådemidler til mangfoldig nådegavetjeneste for medmennesket og i vidnesbyrd for verden.

... lydighed mod Guds vilje

Tro på Jesus Kristus er også efterfølgelse af Jesus Kristus i lydighed mod Guds vilje. Vi frelses af tro alene, men troen er aldrig alene. Den er virksom i kærlighedens og lydighedens gerninger.

Den kristne kirke er et fællesskab for mislykkede og svage, som ved med sig selv, at de aldrig kan stå mål med Guds krav og bud. Men evangeliet om syndernes forladelse rummer også evangeliet om at leve helligt.

Det medfører, at evangeliet om retfærdiggørelsen af tro alene ikke ophæver udfordringen til efterfølgelse. Evangeliet om syndernes forladelse tilsidesætter ikke lydigheden. At vi alle er syndere og som sådan under dom, betyder ikke, at vi alle nu er under nåde. Uden anger og tro fører ulydighed mod Guds vilje til evig fordømmelse.